

Inkzwart.

Inktzwart

Anne Gerritsma

Schrijver: Anne Gerritsma
Coverontwerp: Anne Gerritsma
ISBN: 9789402145588
© Anne Gerritsma

*Een inktzwart hart
is slechts de schaduw van het goud.
Je hoeft enkel uit deze schaduw te stappen
om je eigen goud te ontdekken.*

Proloog

Mijn zintuigen verlangen naar vrijheid, maar mijn longen inhaleren gevangenschap. Urenlang kijk ik naar vogels. Gefascineerd door hun vermogen om weg te vliegen. In mijn dromen ben ik daarom ook een vogel. Dan vlieg ik de blijde wereld in. Tussen mijn veren voel ik de wind door razen. Het kietelt op mijn huid. Het tilt me op, hoog in de lucht. Uit mijn snavel zal mijn mooiste liedje klinken, hoewel menig mens geen idee zal hebben wat ik zal zingen, zal ik kippenvel kunnen bezorgen bij een ieder die naar me zal luisteren. Ik zal mezelf mee kunnen voeren naar plekken waar ik wil zijn. De onzichtbaarheid zal in me sluipen op momenten dat ik het nodig heb. Het zou de perfecte manier zijn om te vluchten voor datgene dat mij ervan weerhoudt te kunnen vliegen. Ik zou het inktzwarte gat in mijn leven voor altijd gedag kunnen zeggen. O, wat verlang ik naar deze vrijheid. Maar helaas, ben ik geen vogel. Voor wie goed op zal letten, is het mogelijk mijn angstzweet te ruiken, het zout van mijn tranen en de geur van gevangenschap. Maar tot heden aan toe is geen enkeling dit gelukt. Mijn hoop zal niet vervliegen, want ik geloof dat vrijheid bestaat. Ik geloof dat er eens een dag zal komen dat mijn inktzwarte wereld op zal klaren en zal veranderen in een helderblauwe hemel met een felverlichte zon.

Muren

*Muren, hoge muren
sluiten mij op in een kring
zoveel vragen, zoveel leegte
zoveel verdriet dat ik bedwing.*

*Mensen, steeds meer mensen
maar ze zien me niet eens staan
ik probeer te schreeuwen en te roepen
terwijl zij maar verder gaan.*

*Tranen, alsmaar tranen
tranen, zwart van inkt
zoveel pijn, zoveel verdriet
dat mijn hart langzaam verminkt.*

*Duister, alleen maar duister
achter elke steen
en ik zal klimmen, alsmaar klimmen
maar het gaat nergens meer heen.*

1.

‘Nou, dit is het dan,’ zegt mama, terwijl ze zelf afkeurend naar het huis kijkt. Nou ja, huis?! Het lijkt eerder een krot of een kraakpand. Ik geef mezelf een paar minuten de tijd om het huis in me op te nemen.

‘Ga je nog uit stappen?’ Mama kijkt me met haar strenge ogen aan. Die ogen die altijd zo boos staan, zijn nu vermoeid door de lange reis. Nog half slaperig en bijkomend van mama’s gevaarlijke rijstijl, stap ik langzaam uit. Ik merk meteen dat mijn benen nog slapen.

‘Hier, je doos! En schiet verdomme een beetje op!’ Mama gooit mijn doos met spullen voor mijn voeten neer. Ik weet met mijn slapende benen nog net op tijd opzij te springen, zodat de doos niet op mijn voeten valt. Ik hoor meteen dat er iets gebroken is. Het is niet heel moeilijk te bedenken wat dat nu weer is. Het is het laatste breekbare wat ik nog heb overgehouden aan al dat verhuizen. Een ouderwetse spaarpot die ik ooit van een buurvrouw gekregen heb voordat we weg gingen. Het enige wat ik nog heb wat een beetje van waarde is. Ik had hem ook tussen mijn kleren moeten stoppen, maar door mijn haast ben ik dat vergeten. Met een diepe zucht pak ik de doos op en loop ik door de deuropening. Ik kom meteen in een smalle gang terecht, die hooguit één meter breed is. Mama had al gezegd dat mijn kamer meteen rechtdoor was. Aan het einde van de kleine gang zie ik een versleten deur. Het hout onder mijn voeten kraakt als ik er op loop en de piepende deur zou ’s nachts de hele buurt wakker kunnen maken. Mijn kamer is klein. Er past net een bed, een lamp en een bureau in. Een bureaustoel past er al niet meer bij, dus mijn bed is mijn bureaustoel en mijn bureau is ook mijn nachtkastje. Er staat een oude versleten lamp achter mijn bureau, naast mijn bed. Het is maar goed dat ik zo klein ben, want achter die lamp zit een kast in de muur, waar ik amper bij kan. Na veel moeite weet ik hem open te krijgen. Het is een akelige, kleine ruimte waar net twee personen in zouden passen. Naast mijn bed zit nog een kast in de muur. Hij gaat amper open, omdat mijn bed er tegenaan staat. Ik leg mijn twee truien, broeken en één shirtje opgevouwen in mijn kast. Een schap daaronder leg ik mijn ondergoed. Met moeite schuif ik de kast weer dicht. Onder mijn kleren

is mijn kapotte spaarpot tevoorschijn gekomen. Die kan ik maar beter weggooien. Hij is in zo veel stukken gebroken dat hij niet meer te maken is. Ik leg mijn nieuwe schoolboeken, die bij ons oude adres bezorgd zijn, op mijn bureau. Mijn oude schriften, mijn etui en mijn agenda leg ik ernaast. Mijn dagboek, waar ik af en toe in schrijf leg ik het dichtst bij mij. Daarnaast zet ik de oude wekker neer. Een ingewikkelde wekker om aan te zetten en het geeft een verschrikkelijk irritant geluid. Daarna pak ik mijn toiletpullen en breng die naar de badkamer achter de keuken. De badkamer is ook al zo klein. Er past net een wc, douche en wastafel met spiegel in. De douche is flink versleten en beschimmeld.

Als ik terug in mijn kamer ben, kijk ik in de doos om te controleren of hij nu helemaal leeg is, op mijn kapotte spaarpot na. Het laatste beetje 'bezit' van mij was nu kapot gevallen. Alles waar ik aan gehecht ben valt uiteindelijk kapot. Ik loop met de doos naar de keuken om naar de prullenbak te zoeken. Het valt me nu op dat mama haar drankvoorraad al meteen uitgepakt heeft. Daarna valt mijn blik op het kleine tv'tje. Het is een mega koelkast van een tv, maar het kleinste schermpje wat er tegenwoordig nog bestaat. Naast de tv staat de prullenbak. Ik zucht nog een keer heel diep en gooi dan met moeite de kapotte spaarpot erin.

'Je schooltas ligt nog in de auto.'

Geschrokken draai ik me om. Mama staat me in de deuropening met een strenge blik aan te kijken. Ik bedenk me dat ik niet te lang moet staren en een beetje op moet schieten. Mama wordt altijd chagrijnig van verhuizingen. Ik wil haar niet boos maken. Als ik langs mama op wil lopen houdt ze me tegen.

'Wacht even, Jenna. Dat daar,' mama wijst naar de deur naast de prullenbak, 'is de badkamer, waar je niet te veel water in mag verspillen, natuurlijk. En daar,' mama wijst nu naar een deur achter een tafel met een set stoelen, 'is mijn slaapkamer. Verboden toegang voor jou!' Mama kijkt me zo streng aan dat het lijkt of ze me zou kunnen vermoorden als ik het ook maar waag één voet daar over de drempel te zetten.

'Natuurlijk, mama. Ik zal niet in jouw kamer komen.' Ik doe mijn best om mijn stem niet cynisch te laten klinken.

Terwijl ik met een somber humeur mijn schooltas pak denk ik aan morgen: mijn eerste schooldag. Ik heb de nachtmerries van mijn vorige school nog niet eens uit mijn hoofd. Maar een paar dagen thuis blijven, zie ik ook niet zitten. Ik zou mama alleen maar in de weg zitten en juist meer in gevaar zijn. Ik kijk naar mijn oude, versleten schooltas onder mijn bureau. Het zal niet lang meer duren voordat de bodem van mijn tas door het zware gewicht van mijn boeken eruit valt. Zuchtend ga ik op mijn bed zitten. Denkend aan wat morgen allemaal kan gebeuren. *Hoe zouden ze op deze school op me reageren?* Misschien lachen ze me wel uit, gooien ze spullen naar me of slaan ze me? Wie weet negeren ze me gewoon. Ik probeer te bedenken hoe het zou zijn als ze aardig tegen me zouden doen, maar het lukt niet. Ik geloof het zelf niet. Ik heb nog nooit vrienden gehad en ook nog nooit klasgenoten gehad die aardig tegen me deden. En ik weet zeker dat ik wel al een stuk of tien keer verhuisd ben. Ik ben de tel na acht keer zo'n beetje kwijtgeraakt. Ondertussen moet ik dus wel al zo'n 300 kinderen van mijn leeftijd zijn tegengekomen die allemaal niet aardig tegen me deden. Niet een van hen, niemand. Dus waarom zou er net hier op school wel iemand zitten die aardig tegen me zou doen? Hoe groot zou die kans zijn?

Als ik zie dat het al half tien is besluit ik dat ik me hier in ieder geval niet beter door ga voelen en dat ik maar beter kan gaan slapen. Zou ik nog tegen mama zeggen dat ik ga slapen? Misschien is het wel een goed idee. Als ze me roept, weet ze tenminste dat ik lig te slapen.

'Mam,' zeg ik voorzichtig als ik mijn slaapkamerdeur open maak. Mijn stemgeluid komt niet boven het piepen van de deur uit.

'Mam, ik ga slapen,' zeg ik deze keer door de keukendeur. Gelukkig piept die minder hard, dus hoeft ik het niet te herhalen.

'Ja, dan ga je toch.' Het is een reactie die ik al heb verwacht nadat ik gezien heb dat ze haar 'poedersuiker' opsnuift. Ze zei altijd toen ik klein was dat ze poedersuiker via haar neus eet. Dan zou je het beter kunnen proeven, zei ze. Dat slaat natuurlijk nergens op, maar ze was bang dat ik anders op school mijn mond voorbij zou praten. Nu weet ik natuurlijk wel beter. Ik heb haar moeten zweren dat ik dit soort dingen niet met anderen zou bespreken.

‘Welterusten,’ mompel ik binnensmonds.

‘Ja, ja, ga nou maar!’ Mama zwaait met haar hand richting de deur. Als ik de deur zo stil mogelijk dicht heb gemaakt, hoor ik haar hard en duidelijk de coke opsnuiven. Met een diepe zucht loop ik zo stil mogelijk naar mijn slaapkamer. Ik probeer te slapen en niet al te veel aan morgen te denken. Dit lukt niet echt. Of eerder echt niet! Ik lig maar te draaien. Ik ben veel te nerveus voor morgen. Ik kan me de reacties van mijn vorige school nog herinneren toen ik zei dat ik weg zou gaan. Ze juichten en riepen dat ze hoopten dat ik op deze school nog harder aangepakt zou worden.

Ik schrik wakker van de wekker. Snel zet ik hem uit terwijl ik nare dromen van vannacht uit mijn hoofd zet. Ik kijk in mijn kast en pak er de kleren uit die er nog het fatsoenlijkst uitzien. Ik pak een briefje uit mijn agenda: mijn nieuwe rooster. Ze hadden het met de brief meegestuurd naar ons oude adres. Ik heb nog nooit zoveel toegestuurd gekregen.

‘Morgen,’ zegt mama humeurig als ik de keuken inloop.

Ik staar haar kort aan omdat ik niet weet wat ik moet zeggen. Normaal negeert ze me ’s ochtends, maar nu legt ze zelfs een boterham op mijn bord.

‘We moeten opschieten,’ legt ze uit als ze me verbaasd ziet kijken. ‘De directeur wil dat wij officieel kennis met hem komen maken, dus we moeten eerder op school zijn.’

‘Dus schiet een beetje op,’ dringt ze aan als ik verbaasd blijf staren.

‘Waarom?’

‘Weet ik veel. Het boeit ook niet veel, maar we moeten er wel op tijd zijn. Ik wil dat jij een goede indruk maakt. Anders blijven al die leraren van jou me dadelijk achtervolgen omdat ze zich zogenaamd zorgen om je maken. Het is sowieso al bespottelijk. Leraren maken zich geen zorgen om leerlingen, ze maken zich zorgen om hun werk!’

Het is even stil terwijl ik mijn brood smeer. Mama zegt altijd dat leraren helemaal niets om hun leerlingen geven. Dat ben ik met haar eens. Ik heb het zelf ook vaak zat meegemaakt.

‘Het is sowieso al het aller belachelijkste dat iemand zich zorgen zou maken om jou,’ ging ze verder. ‘Ik bedoel maar. Waarom zou iemand iets om jou geven?...’

‘Nena en Jenna Klaassen?’ hoor ik achter mij. ‘Hallo, ik ben meneer van Aalst, de directeur hier,’ zegt hij vriendelijk als onze blikken zijn vraag beantwoord hebben.

‘Goedemorgen,’ zegt mama als ze zijn hand schudt. De directeur wijst naar de deur, waar we heen moeten. Hij begint een heel gesprek met mama. In het begin hebben ze het nog over koetjes en kalfjes en wat later wordt het gesprek wat serieuzer. Dit is vooral te merken aan het toenemende gelieg van mama. Ze zegt bijvoorbeeld dat dit de eerste keer is dat we zijn verhuisd.

‘Dus jij hebt je hele leven in Duitsland gewoond?’ vraagt meneer van Aalst. ‘Dan zou je er rekening mee kunnen houden dat het vak Nederlands wat moeilijker...’

We hebben voordat ik hierheen vertrok ongeveer een maand in Duitsland gewoond. In Bocholt, net over de grens. Dit had er vooral mee te maken dat de huizen daar goedkoper waren, maar het beviel mama niet daar, dus waren we binnen een maand al terug. Daar heb ik dus de eerste paar weken van dit schooljaar doorgebracht.

‘We hebben nooit in Duitsland gewoond,’ onderbreekt mama hem licht geïrriteerd. Meneer van Aalst kijkt mama fronsend aan en pakt er een map met papieren bij.

‘Dat is raar. Hier in jouw dossier staat dat je op twaalf verschillende scholen hebt gezeten.’ Hij zegt het meer tegen mij dan tegen mama. Alsof hij haar nu al niet meer vertrouwt. Ik kijk mama zenuwachtig aan, omdat ik niet weet wat ik moet zeggen. Ik hoop maar dat het niet te zien is.

‘Dat lijkt me sterk. Ik kan moeilijk voorstellen dat zo’n papiertje het beter weet dan wij zelf.’

Meneer van Aalst richt zijn blik weer op mama. ‘Maar ze heeft haar schoolboeken toch ook ontvangen op het adres in Duitsland?’

‘Schoolboeken?’ speelt mama verbaasd. ‘Jenna, heb jij schoolboeken ontvangen?’

‘Waarom heeft ze dan die zware tas bij haar? Wat zou er anders in moeten zitten?’

Mama glimlacht ineens vriendelijk. Ik heb het gevoel dat ik de clou gemist heb.

‘U let goed op. Dat vind ik altijd prettig als ik Jenna naar een nieuwe school breng. Het is natuurlijk niet de bedoeling dat ze zomaar een nummertje wordt, maar ik merk al dat jullie je wel verdiepen in jullie leerlingen. Dat wilde ik even testen.’

Aan de blik van de directeur te zien, gelooft hij mama niet.

‘Als ik verder ga lezen, zie ik ook dat de kinderbescherming ooit bij u thuis is geweest...’

‘Dat dossier klopt niet!’ zegt mama zo snel dat ik het amper kan verstaan.

‘Dat dossier klopt niet!’ zegt ze nu iets harder, maar net zo snel.

‘Heeft Jenna wel een vader?’ Meneer van Aalst negeert mama.

‘Haar vader kent ze niet, maar de rest van de familie wel.’ Mama heeft haar tanden op elkaar geklemd en ik zie het vuur in haar ogen.

‘Dat is vreemd, hier staat dat haar familie overleden is voordat Jenna geboren is.’

Is dat zo? Ik heb nog nooit iets over mijn familie gehoord.

‘Hoe komt u aan die informatie?’

‘Zoals u al zei, wij willen ook niet dat Jenna een nummertje wordt.’ De glimlach op de mond van de directeur bevalt mama duidelijk niet.

‘Dit is privé informatie. Dat gaat u niets aan!’ Ik heb mama nog nooit zo boos op iemand anders dan op mij gezien. Ze probeert rustig over te komen, maar het mislukt, omdat haar stem te erg trilt. Ik kijk mama zenuwachtig aan. Ze laat zich veel te snel op fokken, maar waarom?

‘Hoe durft u deze informatie over ons op te zoeken!?’ Deze keer schreeuwt mama. Ik hoor haar nog net niet grommen.

‘Mevrouw, ik val u niet aan. Dit is voor ons als school belangrijk om te weten in het belang van Jenna.’

‘Er klopt verdomme helemaal niets van!’ schreeuwt mama en ze gooit de spullen van het bureau op de grond. Ze spreekt zichzelf tegen.

‘Mevrouw, zou u alstublieft even willen kalmeren!’ de directeur klinkt nu ook voor het eerst wat bozer.

‘Flikker op met je kalmeren, verdomme! Je hebt hier helemaal niets mee te maken!’ Mama klinkt nu weer iets rustiger.

‘Het staat allemaal in het dossier dat wij toegestuurd kregen van Jenna’s vorige school. Ik vond het belangrijk om bepaalde punten met u door te nemen. Er zullen echt geen leugens in staan, dus als u even rustig...’

‘Ik zeg toch verdomme dat dat dossier niet klopt!’ Mama slaat hard met haar vuist op de tafel en haar woedende ogen staan op meneer van Aalst gericht. Ze kijken elkaar een tijdje aan totdat mama opgelaten: ‘Sorry’ zegt.

‘Heeft u vaker last van zulke buien?’

‘Wat is dit eigenlijk? Een kruisverhoor?’

‘Nee, mevrouw, dat is zeker niet de bedoeling...’

‘Ik denk dat we wel klaar zijn met dit gesprek. Jenna moet naar de les.’

‘Gebeurt dit vaker?’ vraagt hij deze keer aan mij. Ik schud mijn hoofd.

Ik ben bang om iets te zeggen, omdat mijn stem dan te veel zal trillen.

‘Het is net uit met mijn ex. Ik ben erachter gekomen dat hij me opgelicht heeft. Daardoor slaap ik slecht en ben ik humeurig en een beetje opvliegend.’

‘Een beetje?’ zegt de directeur spottend.

‘Het spijt me. Kunnen we nu dan dit gesprek afronden?’

‘Natuurlijk, mevrouw. We zijn klaar met het gesprek. U kunt gaan en ik zal Jenna haar klas laten zien.’

Aan de blikken die mama en de directeur wisselen is te zien dat ze elkaar nu al haten. Hopelijk gaan ze elkaar niet vaak tegen komen, want dat zal mama weer op mij af gaan reageren. Dit is nu al een slecht begin op deze school. Ik zucht en loop met de directeur mee naar mijn klas.

‘De klas heeft nu toevallig net les van jouw mentor,’ legt meneer van Aalst onderweg uit. ‘Je hebt geluk dat het nog maar eind september is. We zijn nog maar net aan een schooljaar begonnen...’ Ik luister al niet meer naar zijn verhaal, maar kijk rond in de school. Wat ziet het er allemaal mooi en modern uit. Het gebouw kan nooit meer dan tien jaar oud zijn. De ramen zijn groot en open waardoor er veel licht naar binnenvalt. Hierdoor vallen de felle, rode kleuren op de muren nog

meer op. De kleur is niet vervelend of te fel, wat je zou verwachten. Het ziet er hier op de een of andere manier erg rustig, maar ook vrolijk uit.

‘We zijn er,’ hoor ik ineens. Ik kijk op en kijk naar de dichte deur van een klaslokaal. Ik moet naar binnen toe. Ik moet er echt naar toe. Ik raak al in paniek van het idee. Het zou toch nooit slechter kunnen zijn dan het gesprek net? De directeur klopt op de deur. Er komt meteen een man uit het lokaal gelopen.

‘Dit is Jenna Klaassen,’ zegt de directeur als de man buiten is. Hij glimlacht naar me.

‘Ik ben Meneer de Vogel, jouw mentor dit jaar en jouw leraar Nederlands. Welkom hier in de klas,’ zegt hij en hij steekt zijn hand uit om mijn hand te schudden. Ik kijk verlegen naar de grond, want ik durf hem niet goed aan te kijken.

‘Ga je mee naar binnen?’ vraagt hij vriendelijk.

Eigenlijk zou ik ‘nee’ willen zeggen en weg willen rennen. Ik zou keihard willen schreeuwen dat ik niet naar binnen wil. Zelfs al zou ik hier voor eeuwig aan de grond genageld moeten staan. Het maakt mij niet uit, zolang ik maar niet naar binnen hoef. Zolang ik me maar niet door nóg een klas moet laten vernederen. Het allerliefste zou ik nu door de grond willen zakken, maar dan ook echt om nooit meer terug te hoeven komen. Nóóit meer! Ik ben het zat om me steeds te laten vernederen en te laten treiteren. Maar waarom voel ik me dan nog wel zo klein? Waarom schreeuw ik niet keihard dat ik niet naar binnen wil? Waarom volg ik mijn mentor nu en loop ik samen met hem het lokaal in? Regelrecht naar mijn eigen persoonlijke hel.

‘Jongens, mag ik even jullie aandacht.’ Het duurt even voordat de klas stil is. Als de klas stil is, praat meneer de Vogel verder: ‘Ik heb jullie net verteld over jullie nieuwe klasgenoot.’ Hij kijkt van de klas naar mij en begint dan tegen mij te praten. ‘Stel jezelf maar even voor.’ ‘Ik,’ ik aarzel even en ga dan weer verder. ‘Ik b-ben Jenna Klaassen.’ Ik zucht er kort en zacht achteraan. Ik ben ook nog nooit zo nerveus geweest dan nu. Misschien komt dat omdat het nu echt goed móet gaan. Ik kan er niet tegen om mezelf alweer te laten vernederen, maar daardoor gaat het juist fout.

‘Waarom krijgen we een kind in de klas dat niet eens normaal kan praten?’ De jongen die het zei en degene naast hem beginnen keihard te lachen. ‘Dit is toch een normale school?’ Ze beginnen nog harder te lachen. Ik merk dat mijn ademhaling sneller begint te gaan.

‘Ramon!’ zegt meneer de Vogel boos. ‘Dit soort opmerkingen wil ik hier niet hebben, begrepen? Het is voor iedereen moeilijk om nieuw te zijn en ik wil dat jullie allemaal respect tonen voor elkaar.’

Even weet ik niet hoe ik moet reageren. Dit is de eerste keer dat iemand voor mij op komt, dat iemand mij het gevoel geeft dat ik wel iemand ben. De eerste keer dat iemand aardig voor mij is. *Of zou hij dit sarcastisch bedoelen?* Er schieten ineens honderden gedachtes door mijn hoofd, maar meneer de Vogel onderbreekt ze.

‘Daar mag je gaan zitten’, zegt hij en hij wijst naar een lege plek naast een jongen. Een jongen met korte, blonde krulletjes, die plat op zijn hoofd liggen. Zijn ogen zijn helderblauw en zien er kinderlijk, maar tegelijkertijd wijs uit. Wanneer hij naar me glimlacht, krijgt hij kuiltjes in zijn wangen. Ik zou me heel erg makkelijk sproeten voor kunnen stellen bij zijn gezicht, maar zijn huid is gaaf en er is geen enkele afwijking te vinden. Zijn uiterlijk is zo vertrouwd. Ik krijg meteen een raar gevoel in mijn buik. Hij is met afstand de knapste jongen die ik ooit heb gezien.

‘Hallo, ik ben Sem,’ zegt de jongen waar ik naast ga zitten. Verbaasd kijk ik hem aan, ik kan even niet geloven dat hij tegen mij praat. Ik weet alleen niet wat ik nu terug moet zeggen.

‘Hallo,’ zeg ik zacht. Het is amper verstaanbaar. Ik heb mijn hoofd meteen weer op mijn tafel gericht. Ik durf hem niet aan te kijken.

‘Waar kom je vandaan?’

Ik kijk hem heel even aan. Hij heeft het echt tegen mij. Opnieuw?

‘Ik, eh, kom uit Bocholt dat ligt in Duitsland, maar ik ben heel vaak verhuisd.’ Ik zie aan zijn gezicht dat zijn vraag nog niet beantwoord is.

‘Maar ik ben geboren in Nederland, in Putten,’ ga ik verder.

‘Heb je ook nog in andere landen gewoond?’

‘Nee,’ zeg ik zacht en ik kijk weer naar mijn tafel. Er ligt een blaadje op mijn tafel, dat ik een paar keer zit te vouwen en te scheuren, omdat ik niet weet waar ik mijn handen anders moet houden.

‘Is dat niet vervelend om zo vaak te verhuizen?’

Ik begin het steeds raarder te vinden. Sinds wanneer maakt het iemand uit wat ik vind of wat ik voel.

‘Het valt wel mee,’ zeg ik. Ik probeer onverschillig over te komen, maar dat lukt niet helemaal. Eigenlijk vind ik het wel heel erg vervelend, maar dat kan ik toch niet zeggen? Ik houd mijn handen maar weer onder de tafel, want ik zit gigantisch te trillen en ik wil niet dat hij dat ziet. Ik heb gewoon een echt gesprek. Al verloopt het gesprek dan nog een beetje moeizaam. Er zit iemand naast me die aardig tegen me doet.

2.

Ik heb nog nooit in mijn leven zo'n goede dag op school gehad. Sem was super aardig en natuurlijk ook super knap. Hij heeft me een rondleiding door de school gegeven. Dit was de eerste keer dat ik het jammer vond dat ik een korte schooldag had. Tijdens de lessen kon ik helemaal niet opletten. Ik zat de hele tijd naar Sem te kijken. Hoe kan iemand zo ongelooflijk knap zijn en dan ook nog zo aardig tegen mij doen. *Tegen mij!?* Ik voelde iedere keer dat ik rood werd toen hij ook naar mij keek. Ik voelde me zo raar vandaag als ik bij hem in de buurt was, maar vooral zo vrolijk. De manier waarop hij lacht of naar me kijkt, zorgt dat mijn hart zich niet meer in kan houden. Maar vooral de manier waarop hij zo zijn best doet om mij hier thuis te laten voelen, is bijzonder.

Ik was zo in gedachten verzonken dat ik niet eens in de gaten had dat ik al thuis was. Ik sta voor de voordeur en staar er een tijdje naar. Zou mama erg boos zijn om dat gesprek van vanmorgen? Aan haar ogen te zien had ze me toen al kunnen vermoorden. Ik zucht heel diep en ga dan naar binnen. Ik doe de deur zo zacht mogelijk open in de hoop dat ik meteen door kan lopen naar mijn kamer. Als ik bijna bij de keukendeur ben, komt mama woedend de keuken uitgelopen. Haar gezicht staat op oorlog. Een tijdje blijft ze me woedend aanstaren zonder iets te zeggen. Ze zou net een standbeeld zijn als haar bovenlip niet trilde van woede. Ze doet haar mond open om iets te zeggen, maar ze is zo kwaad dat ze haar woede niet onder woorden kan brengen. Voor de eerste keer lijkt mama met een mond vol tanden te staan. Ze probeert het nog een keer, maar weer komen er geen woorden uit haar mond. Dan, in een fractie van een seconde, vliegt ze met haar hand naar mijn haren en trekt me de keuken in. Ik doe mijn best om niet te schreeuwen, want dat zou alles erger maken. Maar als we in de keuken zijn, schreeuwt mama al haar woede eruit. Ze duwt me hard tegen de muur aan en begint op me in te slaan. Eerst in mijn buik, dan in mijn gezicht en dan gewoon overal waar ze me kan raken. Met een krankzinnige lach drinkt ze een fles leeg en slaat hem op mijn schouder kapot. De scherven branden in mijn huid en mijn schouder voelt gebroken. Dan kan ik me niet meer inhouden en schreeuw ik het uit van de pijn. Mama lacht weer met diezelfde krankzinnige lach. Een

lach van woede. Ik voel me slap en gebroken als ik op de grond lig. Mama loopt even weg en tevergeefs probeer ik op te staan. Iedere spier in mijn lichaam werkt me tegen. Ik ga met mijn hand naar mijn schouder en hij voelt nat. Mijn hand en schouder zitten onder het bloed. Als ik nog een poging doe om op te staan, komt mama terug. Mama sleurt me weer mee aan mijn haren en gooit me tegen een andere muur. Ik laat een spoor van bloed achter. Ze begint nog harder te slaan en te schreeuwen. Ik schreeuw met haar mee van de pijn. Ik voel dat ik sneller begin te ademen en mijn hart bonkt steeds harder in mijn keel. Ik word bang, want ik beseft me dat ik niet had moeten schreeuwen. Mama schudt me heen en weer. Ze houdt me zo stevig vast dat het voelt alsof ze me plat wil drukken. Ze gooit me weer tegen een andere muur. Ik begin te huilen, maar mama kijkt me aan en lacht me uit. Ze gaat op een stoel zitten en kijkt een tijdje naar me zonder iets te zeggen.

‘En hoe was je dag? Hoeveel mensen heb je alweer tegen je? Ik had je eigenlijk nooit naar school moeten sturen. Ik heb medelijden met alle mensen die jou moeten leren kennen,’ zegt ze lachend. Mama kijkt me weer aan en ik zie dat ze aan het nadenken is over iets. Ze loopt naar haar slaapkamer toe. Even ben ik opgelucht dat ze weg is, maar dan bedenk ik me dat ze waarschijnlijk de zweep is gaan halen. De paardenzweep die ze ooit van iemand gekregen heeft, omdat ze zei dat ze een paard had. Ze gebruikt hem alleen maar om mij er mee te slaan. Ik probeer op te staan, maar alweer kom ik niet overeind.

‘Alsjeblieft,’ smeeft ik zacht als mama terug komt met de riem. Mijn stem trilt van de pijn. Ze pakt mij weer bij mijn haar en sleurt ze me mee naar mijn slaapkamer. Met geweld trekt ze mijn shirt uit en legt mij op mijn buik. De slagen van de zweep komen nog tien keer harder aan dan gewone klappen. Mijn huid wordt open gescheurd, waardoor het schrijnt en aanvoelt als duizenden mesjes die in me snijden. Het lijkt wel alsof ze uren door blijft gaan met slaan. Iedere minuut ging als duizend uur voorbij. Als ze eindelijk klaar is, kijk ik op mijn wekker en is het een kwartier later dan daarnet. Ze heeft het een kwartier lang volgehouden om mij te slaan. Als mama de deur uit is probeer ik mijn shirt te pakken, maar ik kom niet overeind. Het lukt me niet. *Het doet zoveel pijn!* Met veel pijn en moeite weet ik onder mijn deken te komen. Ik probeer zo min mogelijk te bewegen, want dan schuurt mijn deken over me heen. Mijn spieren voelen stijf aan en iedere beweging doet pijn. Ik ga toch voorzichtig met mijn hand door

mijn haar. Ik schrik als er een pluk haren los komt, maar het is niet de eerste keer. Er zitten drie plukken los, die ik in de prullenbak probeer te gooien, maar ik gooi mis. Ik heb de kracht ook niet meer om mijn bed uit te gaan om ze weer in de prullenbak te gooien.

Ik voel aan mijn schouder. Er zit nog glas is. Voorzichtig pak ik het stuk glas vast en ik probeer het eruit te trekken. De eerste keer lukt het niet, ik heb nog te weinig kracht in mijn hand. Maar na nog een paar pogingen krijg ik eindelijk het glas los. Slap gooi ik het naast mijn bed, omdat al mijn kracht op is. Het bloeden wordt heviger, waardoor ik er mijn shirtje tegenaan druk.

De rest van de avond blijf ik op bed liggen. Ik kan niet meer opstaan. Mijn rug doet ontzettend veel pijn. Langzaam voel ik tranen over mijn wangen rollen. Met veel moeite voel ik aan mijn oog. Het brandt en doet pijn als ik het aanraak. Die zal morgen wel blauw zijn. Ik zucht. Dan heb ik eindelijk het gevoel dat ze me respecteren, moet ik thuis blijven. Iedereen gaat dan natuurlijk weer denken dat ik spijbel. Ik moet maar proberen te gaan slapen. Misschien valt het morgen wel allemaal mee en kan ik toch gewoon naar school. Dat hoop ik, want dan kan ik Sem weer zien. Hoewel dat een troostende gedachte zou zijn, verontrust het me ook. Volgens mij ben ik verliefd, maar ik wil dat niet. Hij vindt mij natuurlijk helemaal niet leuk. Daarom moet ik er niet aan toegeven. Ik moet proberen het te negeren. Dat lijkt mij het beste.

Als de zachte, onbezorgde slaap me heeft verlaten, voel ik meteen weer aan mijn spieren wat er gisteren gebeurd is. Met moeite stap ik uit bed en loop ik naar de spiegel. Met een zucht van opluchting voel ik aan mijn oog. Hij is een beetje rood, maar niet blauw. Mijn dekbed zit vol met opgedroogd bloed. Dat moet ik vanavond dus even verschonen, maar het belangrijkste is dat ik naar school toe kan. Er is niets aan de hand. Maar we hebben wel gym vandaag. Ik kijk naar mijn armen, die er slechter uit zien dan mijn oog. En er zit ook nog een flinke wond op mijn schouders, mijn rug is nog helemaal open en ik kan niet normaal lopen. Met gym kan ik dus niet meedoen. Zo erg vind ik het niet. Meestal heb ik een bloedhekel aan gym, maar dit is de eerste keer dat ik gym heb op deze school. Ik wil geen argwaan wekken. Maar dat zal toch ook wel niet van een keertje niet meedoen met gym? Iedereen kan wel eens niet meedoen. Zo'n ramp is het niet. Ik ben al lang blij dat ik weer naar school toe kan om Sem te zien. Ik

krijg het meteen weer warm. Ik ben nog nooit zo blij geweest om weer naar school te gaan, maar het is fout. Ik moet hem uit mijn hoofd zetten. Sem vindt mij toch niet leuk. Waarschijnlijk zit hij ook bij zijn vrienden en kan ik er niet bij zitten. *Bij wie moet ik dan gaan zitten?* Hoe dan ook, ik moet Sem uit mijn hoofd zetten, anders zet ik mezelf nog een keer flink voor gek.

Ik ga weer op mijn bed zitten en ik pak mijn tas in. Ik heb vandaag Nederlands, zie ik. Misschien zit ik dan weer naast Sem. Ik moet meteen weer aan hem denken. *Je kent hem niet eens, Jenna. Je hebt hem nog maar een halve dag gezien. Zet hem toch uit je hoofd.* Ik probeer het echt hard te denken en te geloven, maar het helpt niet.

Ik begin me weer druk te maken over waar ik bij moet gaan zitten. Ik durf me echt niet zomaar bij een groepje aan te sluiten. Maar waarschijnlijk zit ik deze keer toch maar weer een paar maanden op deze school. Dus dan kan ik net zo goed proberen er iets van te maken. Na een paar maanden hoef ik niemand meer te zien. Die gedachten geven mij even een opgelucht gevoel. Maar dat betekent ook dat ik Sem daarna nooit meer kan zien. Dat vind ik jammer. Het geeft me een dubbel gevoel. Heel even maar. Daarna word ik boos op mezelf. Nu moet ik hem echt uit mijn hoofd zetten. Dit kan niet. Er is niemand die mij leuk vindt en Sem al helemaal niet. Dat kan gewoon niet. En ik weet ook wel dat het alleen maar erger wordt als ik er zo over denk en dat ik niet negatief moet denken, maar ik weet zeker dat het wel zo is.

Ik kijk op de klok en ik schrik. Het is al kwart voor acht. Ik moet opschieten. Zo snel mogelijk trek ik mijn kleren aan en loop ik naar de keuken. Even kijk ik rond om te kijken of mama er is, maar ze is er niet. *Zou ze nog in haar slaapkamer zijn?* Dan zie ik een briefje op de tafel liggen. Het is mama's handschrift en nogal slordig geschreven. Zo schrijft ze altijd als ze opgefokt is. Ik pak het briefje op en lees wat erop staat.

Jenna,

Ik ben even weg, zodat ik kan kijken hoe ik aan geld kan komen en waar ik mijn spul kan krijgen. Ik kan niet langer meer zonder. We hebben het geld nodig.

Het kan laat worden.

Ik hoop dat mama werk kan vinden en niet alles gebruikt aan drugs. Ik wil niet weer verhongeren.

Snel pak ik het brood en eet ik gauw wat. Het is bijna acht uur dus ik moet opschieten. Anders kom ik te laat op school. Ik bedenk me dat ik nog een briefje moet hebben voor gym. Mama is er niet, dus ik zal er zelf een moeten schrijven. Ze kennen mijn handschrift toch nog niet, dus het zal wel kunnen, denk ik. Ik pak pen en papier en ga schrijven.

Beste gymleraar/lerares,

Jenna heeft heel erg veel last van haar rug, omdat ze met het verhuizen veel te zware dozen heeft moeten tillen. Hierdoor kan zij dus niet meedoen met de gymles. Ik hoop dat u het begrijpt en dat u het goed vindt dat Jenna een keer de gymles mist.

Met vriendelijke groet Nena Klaassen.

Zo erg valt het toch niet op dat ik het zelf geschreven heb? Ik kijk op de klok. Het is al tien over acht. Ik moet opschieten. Ik ben nu al tien minuten te laat aangefietst. Snel spring ik op mijn fiets en begin zo hard te fietsen als ik kan. Ik voel dat het fietsen overal pijn doet, maar ik moet doorfietsen. Ik moet op tijd zijn.

Hijgend kom ik aan bij school. Als ik op school ben, zie ik nog leerlingen lopen. Opgelucht zucht ik even. Ik ben nog op tijd. Net als ik mijn fiets in de stalling heb neergezet hoor ik de bel. *Ik ben toch niet alsnog te laat?* Zo snel mogelijk ga ik naar binnen en probeer niet te laten merken dat ik pijn heb.

Net op tijd stap ik het klaslokaal van Nederlands in.

‘Hé Jenna, kom maar snel binnen,’ zegt meneer de Vogel. ‘Je bent net op tijd.’

Ik loop naar mijn plek toe naast Sem en ik wordt al meteen zenuwachtig. Sem kijkt me aan en lacht naar me. Ik voel dat mijn maag zich omdraait en dat ik rood wordt. Snel ga ik zitten en ik hou mijn trillende handen onder de tafel.

‘Hoi,’ zegt Sem tegen mij.

‘Hé,’ zeg ik zachtjes. Ik weet niet zo goed waar ik heen moet kijken. Ik kan hem niet aankijken. Als ik nog maar heel even zit, hoor ik iemand

roepen: 'hé, daar is die stotterkip weer.' Hij en zijn vriend lachen weer helemaal voldaan en geven elkaar een box.

'Ramon,' zegt meneer de Vogel streng. Ik heb het gevoel dat ik roder word dan ik al was. Gelukkig heeft meneer de Vogel er iets van gezegd en is het nu opgehouden. Hij begint nu een heel verhaal te vertellen over taalkundig en redekundig ontleden. Echt interessant vind ik het niet, maar ik probeer zo goed mogelijk op te letten. Na een lange uitleg moeten we opdrachten gaan maken. Ik doe mijn best en probeer het zo goed mogelijk te maken, maar ik snap er helemaal niets van.

'Lukt het?' vraagt Sem.

'Eh... niet echt,' zeg ik zacht.

Sem kijkt hoever ik ben en begint me uit te leggen. We maken de opdrachten samen verder. Het is nog moeilijker om op te letten als Sem het uitlegt dan als meneer de Vogel het uitlegt. Bij Sem wordt ik afgeleid door zijn lieve stem en zijn mooie ogen, maar uiteindelijk snap ik het gelukkig toch wel.

Als we bezig zijn met de opdrachten voel ik ineens een hand op mijn schouder. Ik schrik en mijn gezicht vertrekt van de pijn.

'Gaat het wel?' vraagt Sem zachtjes. Ik knik en ik kijk achter me.

'Lukken de opdrachten een beetje?' vraagt meneer de Vogel, die achter me staat. 'Ik heb je toch niet laten schrikken?'

Ik schud mijn hoofd en zeg dat de opdrachten goed gaan. Het gaat zelfs zo goed dat ik enorm baal als de bel gaat. De klas verandert in een opstopping bij de deur, omdat iedereen zo snel mogelijk de deur uit wil.

'Wat hebben we nu?' vraag ik heel verlegen aan Sem.

Ik ben zelf wel een beetje verbaasd dat ik dat zomaar vraag, maar tegelijkertijd vind ik het stom. Ik zei het op een veel te verlegen manier. Wat zal hij wel niet denken?

Iemand anders geeft antwoord.

'We hebben nu biologie', zegt een meisje achter Sem en mij.

'Oh oké', zeg ik nog balend dat Sem geen antwoord gaf, maar meteen daarna realiseer ik me dat iemand anders antwoordde terwijl normaal niemand tegen mij praat.

'Ik ben trouwens Fleur,' zegt het meisje dat antwoord gaf op mijn vraag en geeft mij een hand. Ik krijg nu een nog warmer gevoel van binnen. Een gevoel alsof ik word geaccepteerd hier. Ik kan het bijna niet geloven. *Praat er nu echt nog iemand tegen mij?* Ik geef Fleur een hand.

‘Ik ben Jenna, maar dat wist je al,’ zeg ik met een glimlachend gezicht. Hoewel het nog steeds ongemakkelijk voelt, voelt het ook fijn dat ik niet word genegeerd. Ik voel me voor het eerst in mijn hele leven gewaardeerd.

‘Wil je bij ons komen zitten?’ vraagt Fleur aan mij in de pauze. ‘Dan stel ik je ook voor aan de anderen.’

Het lijkt nu echt alsof dat mijn dag niet mooier kan. Altijd zit ik alleen en nu wordt er aan mij gevraagd of dat ik erbij wil komen zitten.

‘Ja, natuurlijk,’ zeg ik rustig, maar in mijn hoofd ben ik nu super druk en zit ik vol ongeloof. Ik kan het echt niet geloven dat ze zo aardig tegen mij doen. Dat Ramon mij stotterkip heeft genoemd maakt mij nu helemaal niet meer uit. Het hoort er bij mij gewoon bij. Op alle andere scholen kreeg ik altijd een hele waslijst met scheldwoorden op mijn bord gelegd en leraren kwamen toen nooit voor mij op. Nu zei Ramon alleen maar stotterkip en meneer de Vogel heeft er al meteen iets van gezegd.

‘Dit is Kathy, Fleur wijst naar een meisje dat naast Sem zit. Ik kijk op en merk dat ik weer in gedachten verzonken was. Ze heeft zwarte kleren aan en een dikke laag make-up en groene met zwarte plukken in haar haren zitten. Ze kauwt heel duidelijk en onbeschoft op een kauwgom en ze ziet er heel arrogant uit. Ze speelt de hele tijd met haar mobiel en kijkt me aan alsof ze me wil vervloeken, maar ze zegt geen woord.

‘Sem ken je al en aan de andere kant naast Sem zit Davey en dat meisje daar is Noa,’ Fleur wijst naar de groep. ‘En dit is Jenna,’ zegt Fleur tegen de groep.

‘Hé Jenna,’ zegt Davey.

‘kom maar hier zitten,’ Sem maakt de stoel naast hem vrij. Davey kijkt Sem vragend aan.

‘Wat?’ vraagt Sem.

‘Niks,’ zegt Davey lachend en tikt Noa aan, die ook begint te lachen.

‘Wat is er?’ vraagt Sem. Ik kijk naar beneden. Het zal vast wel weer met mij te maken hebben.

‘Wij kennen je wel hoor,’ zegt Davey.

‘Hoezo?’

Davey begint zoengeluiden te maken.

‘Hou je kop!’ roept Sem kwaad.

Dat is dus duidelijk. Volgens mij word ik meteen weer belachelijk gemaakt. Het liefste zou ik nou door de grond willen zakken en weer willen verdwijnen. Dat goede gevoel van net is helemaal verdwenen. Ik ga naast Sem zitten en voel nu, nog meer dan vanmorgen, de pijn in mijn rug branden. *Fijn, dat kan er ook nog wel bij!*

3.

Sem zucht van opluchting als dan eindelijk de bel gaat. Ik loop vooraan, maar ik heb geen idee waar ik naartoe moet.

'Je vindt haar leuk hè?' zegt Davey tegen Sem, die hem glimlachend aankijkt. Net op dat moment wilde ik vragen waar we naartoe moeten, maar ik blijf voor me kijken om te horen wat Sem zegt. Het is waarschijnlijk niet serieus en als het dat al is, zal het een teleurstelling zijn voor mij, maar toch wil ik horen wat hij erover zegt. Maar net op dat moment komt Fleur langs me lopen.

'We hebben nu geschiedenis van meneer van Daal,' zegt ze. 'Hij is de leukste leraar hier op school. Bij hem mag je echt bijna alles'.

'Dat zegt Fleur alleen maar omdat ze hem leuk vindt', zegt Noa.

'Nee, niet waar!'

Ik glimlach met hen mee. Hoewel het me goed doet en ik het heel fijn vind dat ze tegen me praten en mij erbij betrekken, ben ik een beetje boos op het moment. Als ik weer naar Sem en Davey luister, merk ik dat ze het alweer over iets anders hebben. Nu heb ik net het belangrijkste uit hun gesprek gemist.

'Ja, ja,' hoor ik Noa zeggen.

'Nee, niet waar!' zegt Fleur die kwaad begint te worden. Haar gezicht is inmiddels wel al rood geworden.

'Nee, je bent verliefd op Davey,' lacht Noa.

'Doe normaal!' deze keer klinkt Fleur nog kwader dan net.

'Je liegt!'

'Nee, doe normaal!'

Fleur kijkt naar achter. Waarschijnlijk om te zien of Davey met hun gesprek mee luistert.

'Waarom word je dan zo kwaad?'

'Omdat jij zegt dat ik lieg.'

'Ja ja.' Noa lacht en loopt naar Davey om iets tegen hem te zeggen.

'Noa,' sist Fleur, maar ze is al bij Davey. Ze staan te ver weg om te kunnen horen wat ze zeggen.

'We hebben zo meteen van Daal. Hij is echt chill,' zegt Sem als hij bij me komt staan.

Ik weet niet wat ik moet zeggen dus ik glimlach alleen maar. Sem glimlacht terug. Door zijn glimlach krijg ik zo'n veilig gevoel. Ik voel me in ieder geval veilig in zijn buurt. Ik vind het nog steeds gek, want

zoiets raars heb ik nog nooit gevoeld. Ik moet accepteren dat ik verliefd ben en daarna moet ik het gevoel negeren, want hij vindt me waarschijnlijk toch niet leuk.

Als ik het geschiedenislokaal inloop geeft de leraar mij een hand. 'Ik ben meneer van Daal', zegt hij tegen mij. 'En jij bent vast Jenna Klaassen'.

Langzaam knik ik.

'Leraren weten hier alles, er is niets dat ze ontgaat. Het zijn echte roddelkoningen hier,' zegt Sem lachend. Weer glimlach ik alleen maar. Meteen word ik woedend op mezelf. Waarom glimlach ik alleen maar. Waarom zeg ik niets. Ik moet iets zeggen, maar dat kan niet meer. Dat zou wel een heel erg late reactie zijn.

'Vandaag gaan wij beginnen aan het werkstuk waar ik het de vorige les over had,' begint meneer van Daal tegen de klas.

'Welk werkstuk?' vraag ik aan Sem. Nog voor dat Sem kan antwoorden zegt meneer van Daal tegen mij: 'Het werkstuk moet over de tweede wereldoorlog gaan. Je moet het met z'n tweeën maken en na de les kun je bij mij om extra informatie vragen, maar dat mag je ook aan je partner vragen'. De groepjes zijn als volgt...' meneer van Daal begint de groepjes op te noemen die hij heeft gemaakt. 'En jij doet het met Sem', zegt meneer van Daal tegen mij als hij klaar is.

Er gaat een golf van vreugde door me heen, dat ik niet aan Sem wil laten merken. Het werkstuk moet je thuis gaan maken. Dit betekent dat ik met Sem mee naar huis mag. Sem glimlacht naar mij terwijl ik mijn best moet doen om niet te overdreven terug te glimlachen.

Na geschiedenis hebben we gym. Ik denk aan het briefje dat ik in moet leveren, dat door de zenuwen in mijn broekzak lijkt te branden.

'Zou je misschien even mee willen naar de gymleraar?' vraag ik aan Sem.

'Waarvoor?' vraagt hij.

'Ik moet een briefje inleveren. Ik heb een blessure aan mijn rug, dus ik kan niet meedoen.'

'Heb je een blessure aan je rug?' vraagt Sem verbaasd. 'Gaat het wel?'

'Ja, het doet alleen maar pijn als ik te veel doe, zoals bij gym,' lieg ik. Eigenlijk voel ik mijn rug nog steeds met iedere beweging branden, net als mijn spieren en vooral mijn schouder.

'Ga je mee?' Mijn stem klinkt aarzelend.

'Ja, natuurlijk ga ik mee', zegt Sem.

Ik zucht van opluchting.

'De Jong is heel erg wantrouwend', zegt Sem.

'Moet ik dan misschien toch meedoen?' Ik hoop niet dat hij de paniek in mijn stem heeft gehoord.

'Ik weet het niet.' Ik kijk Sem geschrokken aan. Wat als ik toch mee moet doen? Ik kan niet meedoen. Ze zullen mijn littekens en blauwe plekken zien.

'En wat als ik nu toch mee moet doen?' Ik heb meteen spijt van mijn vraag. Ik weet zeker dat hij de paniek in mijn stem gehoord heeft. En hoe kan hij daar nou een goed antwoord op geven. Hij weet helemaal niet wat er echt is.

'Als je wel mee moet doen zal ik hem wel proberen over te halen.' Het is zo lief hoe hij dat zegt. Het stelt me wel een beetje gerust, maar als dat nog niet helpt, heb ik wel echt een probleem.

'Kijk, daar heb je hem.' Sem wijst naar een leraar in een trainingspak. Meneer de Jong ziet mij en geeft mij een hand.

'Hé, ben jij Jenna?'

Ik knik.

'Ik ben meneer de Jong', zegt hij.

Ik weet niet wat ik moet zeggen, maar gelukkig begint Sem het gesprek.

'Ja, dat komt door het tillen, denk ik, maar daarom kan ik dus niet meedoen met gym', zeg ik nadat hij uitgesproken is. 'Ik heb een briefje.'

Ik geef meneer de Jong het briefje. Maar ik durf hem niet aan te kijken als hij het leest. Hij merkt natuurlijk dat ik het zelfgeschreven heb. Het is hartstikke nep. Natuurlijk gaat hij hier niet intrappen. *Hoe kon ik zo stom zijn?*

'Oké, pak maar een kruk en ga maar aan de kant zitten.' Hij wijst naar een stapel krukken naast de kleedkamers. Mijn opluchting is groter dan de verbazing. Net was ik er nog van overtuigd dat hij het niet ging geloven.

'Ik loop wel even mee.' Ik schrik van Sem achter mij.

'Ik denk dat je geluk hebt. Volgens mij is hij vandaag in een goede bui,' zegt hij als meneer de Jong weg is. Ik glimlach alleen maar. Deze keer is het niet alleen omdat ik niet weet wat ik anders moet zeggen, maar ook omdat ik nog steeds maar half mee krijg wat er gebeurt door mijn verbazing. Niet alleen de verbazing van dat meneer de Jong me gelooft,

wat ik totaal niet had verwacht, maar ook omdat ik me nog steeds afvraag waarom Sem zoveel met me om gaat. Schijnbaar vindt hij me echt aardig. Onderweg naar de gymzaal glimlach ik in mezelf. Sem vindt me echt aardig, anders zou hij toch niet zoveel met me omgaan. Dat gevoel maakt me gelukkig.

Tijdens de gym vond ik het niet erg dat ik niet meedeed. Ze gingen klimmen in touwen. Als er iets is waar is echt een hekel aan heb dan is het dat wel. Maar twee uur wachten was wel heel erg lang. Gelukkig kwam Sem af en toe langs om te vragen hoe het gaat. Hij leek oprecht bezorgd.

‘Wie gaat er mee een broodje kopen?’ vraagt Fleur als het eindelijk pauze is. ‘Ja, ik,’ roept bijna iedereen. Ik kijk rond in de kantine. Bijna iedereen koopt iets. Ik heb er niet eens geld voor. Ik mag blij zijn als ik een stuk oud brood heb om mee te nemen. We hadden thuis, zoals gewoonlijk, helemaal niets om mee naar school te nemen.

‘Hoef jij niets?’ vraagt Noa.

‘Nee, ik heb zelf al iets bij me.’

‘Weet je het zeker?’

Ik knik.

Als iedereen eten heeft gekocht en aan tafel zit, voel ik me nogal ongemakkelijk. Waarschijnlijk komt dat omdat Kathy haar arrogante blik niet van me af kan houden. Het is zelfs zo erg dat ik het gevoel krijg dat ze moordplannen aan het maken is.

‘Alarm. Ramon en Olaf komen eraan.’

Ik kijk naar rechts waar ze aankomen.

‘Hé Jenna, is het waar dat je helemaal uit Duitsland hierheen gekomen bent?’ De sarcastische manier waarop Olaf het zei, maakt me nerveus.

Olaf schuift Sem aan de kant en gaat naast mij zitten. Ramon doet hetzelfde aan mijn andere kant met Fleur.

‘Ben je je tong verloren?’ Ramon klopt op mijn schouder en ik voel meteen weer de pijn van gister.

‘Flikker op, Ramon,’ zegt Sem meteen.

‘Sem, Sem, Sem toch. Heeft jouw moeder jou niet geleerd dat het onbeleefd is om je met een gesprek te bemoeien dat niet voor jou bestemd is?’

‘Ik meen het! Ga ergens anders je tijd verdoen.’

‘Hoor je dat Olaf? Nu wordt het menens.’ Ramon lacht Sem uit en gaat voor hem staan.

‘En wat wilde je doen als ik niet naar je luister? Naar je mammie rennen?’

‘Gaat alles hier wel goed?’ vraagt meneer van Daal als hij aan komt lopen. Hij kijkt Ramon en Olaf streng aan, die meteen weglopen.

‘Als die twee nog lastig zijn, moeten jullie het zeggen, oké?’

Sem knikt en schuift zijn stoel weer langs die van mij.

‘Bedankt dat je het voor me op nam,’ zeg ik tegen Sem als meneer van Daal weg is.

‘Natuurlijk neem ik het voor je op.’

We glimlachen naar elkaar maar we weten allebei niet wat we moeten zeggen.

‘Gelukkig is het voorbij,’ zucht Fleur opgelucht.

Maar dan komen Olaf en Ramon terug en voor ik het in de gaten heb, gooien ze een emmer water boven mijn hoofd om. Van de schrik sta ik op. Ik ben kletsnat.

‘Ben je helemaal gek geworden!’ Sem wordt nu rood van woede.

‘Die had je nog van ons tegoed,’ zegt Ramon. ‘En als jij ons nog eens op die manier aanspreekt,’ hij wijst naar Sem, ‘dan kan jij ook nog een keer een emmer water over je kop verwachten.’

‘Oh daar worden we bang van,’ zegt Davey dreigend.

‘Je bent gewaarschuwd. Jullie allemaal trouwens.’

‘Wat is er hier gebeurd?’ Meneer van Daal komt er weer aangelopen.

Waarschijnlijk kwam hij op het geschreeuw van Sem af.

‘Hebben jullie die emmer water over Jenna gegooid?’ vraagt hij kwaad aan Olaf en Ramon als het tot hem doordringt wat er is gebeurd.

‘Wij hebben helemaal niets gedaan hoor,’ zegt Ramon, maar Olaf schiet in de lach.

‘Hij liegt! Zij waren het wel,’ zegt Noa.

‘Jullie gaan je melden bij de conrector. Nu!’ zegt hij streng tegen Olaf en Ramon. ‘En jij moet droge kleren aantrekken. Heb je iets anders bij je?’

Ik schud mijn hoofd en probeer niet te letten op alle aandacht die we getrokken hebben.

‘We hebben nog reserve gymkleren liggen, maar je mag ook naar huis om iets droogs aan te trekken.’

‘Ik ga liever naar huis.’

‘Woon je hier ver vandaan.’

Ik haal mijn schouders op. 'Ongeveer twintig minuten fietsen.'

'Ik kan je ook even brengen.'

'Dat is niet nodig.'

'Zal ik anders even mee fietsen?' stelt Sem voor.

'Nee, dat is niet nodig.'

'Weet je het zeker.'

Ik knik terwijl ik al richting de uitgang loop. En of ik het zeker weet.

De hel breekt los als er iemand mee gaat. Als ze mama zien, zal mama woedend worden. Bovendien wil ik niet dat iemand mijn huis ziet. Van de buiten- en de binnenkant niet. Ze zullen meteen zien dat ik arm ben en als ze naar binnen gaan zien ze een drugs- en alcoholverzameling. Wat zullen ze dan wel niet denken? Nee, ik kan beter alleen gaan.

Ik hoopte nog zo dat mama niet thuis zou zijn, maar ik zie haar al door het keukenraam.

'Jenna, ben jij dat?' vraagt ze als ik zo voorzichtig mogelijk de deur open maak.

'Ja, ik kom even andere kleren halen.'

Mama reageert er al niet meer op. Ze is helemaal lam van de drugs. Ik hoorde het al aan haar stem. Ze ligt met haar hoofd op de tafel en haar arm hangt slap naast haar. In deze staat is ze nog het fijnst om mee te maken. Ze is zo niet eens in staat om te schreeuwen, laat staan om te slaan. Ik pak nieuwe kleren uit de kast en trek die aan. Ik kijk nog even in de spiegel naar mijn schouder, die door mijn zware kleren nog meer pijn is gaan doen. Ik pak een nat washandje uit de badkamer en leg die er op in de hoop dat de pijn wat minder wordt, maar het helpt niet echt. Als ik klaar ben, fiets ik weer snel naar school, zodat ik nog de laatste minuten van de volgende les kan halen.

4.

'Hé.' Sem komt meteen naar mij toegelopen als hij me ziet.

'Hoi.'

'Heb je ook gezien dat we vandaag een roosterwijziging hebben?'

'Nee,' zeg ik verbaasd.

'Ik had het ook niet geweten als Davey niet gebeld had. Hij had het van Fleur, die hij toevallig tegen kwam.' Sem benadrukt het woord 'toevallig' en glimlacht erbij. 'Fleur weet dat soort dingen altijd als eerste. Ze is echt het tegenovergestelde van Davey, maar het lijkt er toch op dat er iets aan het groeien is tussen die twee.'

Ik glimlach. Niet wetend wat ik hier nou op moet zeggen.

'Sorry, ik had je nog willen bellen, maar ik heb je telefoonnummer niet. Ik had je sowieso nog willen bellen of langs willen gaan, maar ik weet ook niet waar je woont.'

'Wat is er veranderd dan?' vraag ik snel om weer naar het oorspronkelijke onderwerp te gaan.

'We hebben nu biologie in plaats van geschiedenis.'

'O,' zeg ik zachtjes en ik bedenk me dat het van de weinige keren dat ik in die les geweest ben, het al de tweede keer is dat ik mijn huiswerk niet af heb.

'Heb je je huiswerk af?'

'Ik wist niet dat...'

'Je mag het wel van mij overschrijven,' zegt Sem voordat ik mijn zin af kan maken. Hij glimlacht en legt zijn hand op mijn goede schouder.

'Ze kan altijd heel onredelijk zijn over zulke dingen. Ze doet net alsof iedereen iedere avond op internet kijkt om te kijken of er een roosterwijziging is.'

'Dat doet natuurlijk niemand elke avond.' Op mijn gezicht is een gebroken glimlach te zien. Als ik een computer had, zou ik graag iedere avond kijken. Gewoon, verwonderend over wat er allemaal op te zien is. Op school zit ik wel eens op de computer, maar dat is zo anders. Meestal snap ik helemaal niet wat ik erop moet doen en word ik door iedereen uitgelachen.

'O, wat zie ik nu? Verpest ik nu de romantiek?'

Ik had niet eens in de gaten dat Davey al voor ons stond. Hij kijkt naar Sems hand op mijn schouder en Sem haalt zijn hand daar snel weg.

'Hé Dave.' Ze geven elkaar een hand en kloppen op elkaars schouder alsof ze elkaar al tijden niet meer gezien hebben.

'Ik kan wel weer gaan hoor.' Davey glimlacht naar Sem en probeert onopvallend te knipogen.

'Nee joh. Kijk, Fleur komt er ook al aan.'

'Hé, Fleur.' Davey loopt naar Fleur toe en legt zijn arm om haar schouder, die Fleur wat onhandig weer van haar af gooit. Sem en ik moeten er om lachen en een tijdje kijken wij elkaar aan. Het voelt ongemakkelijk, maar ik wil nog niet weggijken.

'Kom, we laten ze wel even alleen,' zegt Sem als Davey en Fleur net weer naar ons toe willen komen. Hij legt zijn hand op mijn rug en brengt mij naar een bankje. Ik voel steken in mijn schouder en voor dat ik het weet wrijf ik erop.

'Heb je last van je schouder?' vraagt Sem meteen bezorgd.

'Nee,' zeg ik veel te snel.

Sem kijkt me een tijdje bedenkelijk aan. Zoekend naar woorden, lijkt het wel. Ik kijk weg, het schoolplein op en zie Davey en Fleur aankomen.

'Hé, jongens,' zegt Fleur. Davey en Sem zitten gekke gebaren te maken naar elkaar. Ik snap er helemaal niets van. Zo te merken ben ik niet de enige. Fleur kijkt me aan waarbij ik haar zachtjes iets van 'jongens' hoor zuchten. Ik glimlach, geen idee wat ik moet zeggen. Maar voordat ik er een fatsoenlijke reactie uit had kunnen brengen, komt Noa er al aangerend.

'Hé Noa!' zegt Fleur.

'Hoi hoi. Kathy komt niet, ze heeft zich ziek gemeld.'

'Die spijsbelt zeker weer.' zegt Davey.

'Ik snap niet waarom ze nog steeds bij ons zit,' zegt Fleur.

'Ze bedoelt het allemaal niet zo. Als jullie haar wat beter leren kennen, snappen jullie haar vast ook wat beter,' verdedigt Noa Kathy.

'Noa en Kathy zijn nichtjes,' legt Fleur uit.

'Jammer dat Kathy geen vrienden heeft,' zegt Sam.

'Ze heeft wel vrienden, alleen die zitten niet hier op school. Bovendien heeft ze mij ook.'

'Ja, maar ons heeft ze niet als vrienden. Heb je bijvoorbeeld wel eens gezien hoe ze naar Jenna zit te kijken?' Davey's stem klinkt een stukje kwader.

'Kathy zit anders al langer bij ons dan Jenna, hoor.'

'Maar Kathy is nooit echt aardig tegen ons geweest. Tegen niemand van ons, behalve tegen jou. En trouwens, wij hebben haar ook nooit gemogen. We deden alleen maar aardig tegen haar om jou een plezier te doen.'

'Is dat waar?' Noa kijkt deze keer naar Sem en Fleur.

'Nou...!' begint Fleur.

'Jullie nemen niet eens de moeite om haar te leren kennen. Jullie doen wel alsof jullie zo tolerant zijn en met iedereen om kunnen gaan, maar als je dan een keer iemand meeneemt die een béétje anders is dan jullie, neemt niemand de kans om haar te leren kennen.'

'Neemt zij dan wel de kans om ons te leren kennen? Ik denk het niet. Bovendien is ze iedere keer stront chagrijnig. Alsof ze zelf niet eens zin heeft om bij ons te komen zitten.'

'Oh ja, en Jenna hoort er wel al helemaal bij? Is zij wel al helemaal perfect?'

'Jongens, jongens.' Fleur komt tussen Noa en Davey in staan. 'Noa, ik weet dat jij er ook van baalt dat Kathy zo doet, dat heb je zelf toegegeven. Je hoeft niet bang te zijn dat je haar verraadt als je een keer niet voor haar op komt. Dit heeft ze aan zichzelf te danken. Leg haar anders gewoon uit dat ze de volgende keer aardig tegen ons allemaal moet zijn. Naar jou luistert ze waarschijnlijk wel.'

'Je hebt gelijk. Sorry jongens. Ik heb ook een beetje slecht geslapen en gisteren ruzie gehad met Kathy.'

'Waarover hadden jullie ruzie?' informeert Fleur.

'Ze vond dat ik het te weinig met haar eens ben.'

'Juist te veel. Je mag best een eigen mening hebben.'

'Trouwens Jenna.' Sem komt naar mij toegelopen. 'Dat verslag voor geschiedenis moesten we volgende week vrijdag inleveren en we hebben nog maar een klein gedeelte af. Zullen we er deze week een keer aan werken?'

'Ja, is goed.'

'Zullen we bij jou doen?'

'Kan niet. Onze computer is kapot.'

'Oh dat lijkt me lastig. Hebben jullie maar één computer?'

'Ja.' Ik voel me ongemakkelijk als hij zo voor me staat. Het valt me nu pas op dat hij bijna een kop groter is.

'Is hij de hele week nog kapot?'

'Waarschijnlijk wel.'

'Dan doen we het wel gewoon bij mij.'

'Hebben jullie nog maar een klein stukje af? Het is best een groot verslag, dus ik zou maar opschieten,' zegt Fleur.

'Het komt wel goed.'

'Ik hoop het maar voor jullie. Thomas en ik hebben al twintig bladzijdes af, maar vandaag moeten we nog wat puntjes op de i zetten.'

'Ja, maar van jullie is het niet verrassend. Jullie zijn de nerds van de klas,' lacht Davey.

'Nee, zo'n lapzwans als jij zou ik graag willen zijn.'

'Misschien heb ik me vergist,' fluistert Sem in mijn oor en we moeten er allebei om lachen.

'Wie heeft het huiswerk niet gemaakt?' vraagt mevrouw van der Burcht aan de klas. Het is de eerste vraag die ze stelt als we binnen zijn. Ze kijkt heel streng en wantrouwend de klas in.

Ik kijk de klas rond. Een paar leerlingen steken hun vinger op.

Voorzichtig steek ik ook mijn vinger op.

'Jenna,' zegt mevrouw van der Burcht. Ik schrik.

'Ja,' zeg ik voorzichtig.

'Dit is al de tweede keer en je hebt van mij nog maar twee keer huiswerk op gekregen.'

'Ik wist niet dat we biologie zouden hebben vandaag.' Ik durf haar niet aan te kijken.

'Onzin! Dat heb je op internet kunnen zien. Het is je eigen verantwoordelijkheid. Ik kan er niets aan doen dat jij te lui bent om op internet te kijken.'

's s sorry.' zeg ik voorzichtig.

'Wat ben jij een lui varken, zeg.'

'Doe even normaal!' Sem staat op om te protesteren.

'Volgens mij heb ik niets aan jou gevraagd, Sem! Zitten!' Ze wijst met haar hand naar Sems stoel en hij doet wat ze zegt.

'Zoiets kun je niet zeggen.'

'Ten eerste is het u voor jou, ten tweede ben ik niet gediend van zo'n grote mond en als ik me niet vergis kan ik dat wel zeggen en heb ik het net ook gezegd.'

Sem kijkt mevrouw van der Burcht nijdig aan, maar hij zegt niets meer.

'En dit lui varken hier mag het hele hoofdstuk voor mij overschrijven.'

'Mevrouw dat kunt u niet maken. We hadden een roosterwijziging. De anderen die het niet gemaakt hebben, hoeven dat toch ook niet te doen.'

'Volgens mij bepaal ik nog altijd de regels hier, Noa. En de volgende die mij tegenspreekt mag zich gaan melden!'

'Ik help je wel met het strafwerk,' zegt Fleur als we uit zijn.

'Ja, ik help ook mee,' zegt Sem. 'Als we allemaal meehelpen, kunnen we ieder een paragraaf schrijven.'

Iedereen vindt het goed, behalve ik. Ik voel me daar schuldig over. Ik kan ze toch geen strafwerk laten schrijven omdat ik mijn huiswerk niet af heb.

'Jij kunt er niets aan doen,' zegt Sem nadat ik dat uitgelegd heb. 'Ze was veel te onredelijk en ze scheld je zomaar uit. Ik vind trouwens ook dat je dat moet melden.'

Ik glimlach even, maar ik voel me erg verward.

'Ik wil het niet melden.'

'Als het uit de hand gaat lopen, gaan we dat wel doen,' zegt Sem standvastig.

'Oké, dus Jenna schrijft paragraaf één over, Fleur de tweede, Davey de derde, Noa de vierde en ik schrijf paragraaf vijf wel over,' zegt hij daarna.

Nog steeds voel ik me schuldig en opgelucht tegelijk. Een paragraaf is al drie hele bladzijdes. Ik heb echt geen tijd om het hele hoofdstuk over te schrijven.

5.

'Hé Sem, ben je thuis,' hoor ik een man zeggen als we bij Sem thuis zijn.

'Dit is Jenna,' zegt Sem als we in de woonkamer zijn. De man kijkt me enkele seconden verbaasd aan, waarna hij me een hand geeft.

'Ik ben Timo Molenaar, de vader van Sem.'

'Jenna,' zeg ik zacht.

'Waar is mama?' vraagt Sem aan zijn vader.

'Die moest overwerken,' zegt een meisje met een super dure mobiel in haar handen. Ze komt net uit de keuken gelopen. Haar goudblonde haren vallen, net als die van mij in slag, maar dan tot haar schouders in plaats van halverwege haar rug.

'Dat is Tessa, mijn zus,' zegt Sem. Ook zij staart me een tijdje verbaasd, maar ook geschrokken aan. Maar uiteindelijk verschijnt er een glimlach op haar gezicht.

'Heeft mijn kleine broertje nu eindelijk een vriendinnetje.' Tessa wrijft door Sems blonde haren. Ik voel dat ik rood word en ik kijk naar beneden.

'Ik ben geen kleuter meer,' zegt Sem boos.

Maar hij zegt niets. Hij zegt niet dat hij me niet leuk vindt. Misschien durft hij niet te zeggen dat hij mij niet leuk vindt voor het geval dat ik hem wel leuk vindt. Of hij vind me leuk en hij durft het niet te zeggen. Maar dat denk ik niet.

'Zullen we aan ons verslag gaan werken?' vraagt Sem.

'Ja, is goed.'

'Hoe oud is Tessa eigenlijk?'

'Zestien. Ze is twee jaar ouder dan ik. Heb jij eigenlijk broers of zussen?' Sem kijkt me geduldig aan terwijl hij op het antwoord moet wachten.

Heb ik broers of zussen?

Ik haal mijn schouders op en sla het boek op de goede bladzijde open.

'Weet je dat niet?'

Ik schud mijn hoofd en kijk Sem nog steeds niet aan. Had ik maar 'nee' gezegd dan was ik er nu vanaf. Ik haat het wanneer mensen dingen vragen over mijn thuissituatie. Ik haat het om vragen op te roepen of om te liegen, maar ik weet af en toe niet hoe ik het anders moet doen.

'Ben je geadopteerd?'

Even kijk ik Sem in zijn nieuwsgierige, maar oprechte ogen aan. Weer schud ik mijn hoofd. Zijn ogen verliezen mijn blik niet terwijl hij nog een vraag stelt: 'Hoe komt het dan dat je het niet weet?'

Even wil ik weer mijn schouders ophalen of gewoon naar een ander onderwerp gaan, maar wat los ik daar mee op? Al heb ik geen zin om erover te praten, ik heb nog minder zin in liegen.

'Ik woon alleen bij mijn moeder.'

'En je vader?'

'Die heb ik nooit gekend.'

'Weet je wel iets over je vader?'

Ik schud mijn hoofd weer. 'Mama heeft het nooit over hem.'

'Vertelt ze je helemaal niets over hem?'

'Zullen we weer verder gaan met geschiedenis?' Nu was het genoeg.

Nu was het klaar geweest. Ik hoef er niet over te praten. Ik wil het niet. Het gaat hem niets aan en waarom zou ik mijn hart open gooien? Maar het was wel een vraag die ik mama zou kunnen stellen. *Zou ik die vraag kunnen stellen?*

'Wil je met ons mee blijven eten?' vraagt de vader van Sem als we net klaar zijn met ons verslag.

'Zo, dat ziet er goed uit. Is dit wat jullie voor morgen in moeten leveren?' De vader van Sem scrolt vlug over ons verslag heen. Mama bemoeit zich nooit met mijn school. En of ik mee zou mogen eten? Waarschijnlijk niet, maar of ik het wil? Dolgraag. Ik heb mega honger, maar thuis is er waarschijnlijk niets te eten. De vader van Sem kijkt me aan, maar ik kan nog geen antwoord geven. Ik zit in conflict met mezelf. Wil ik een ruzie riskeren voor wat eten?

'Ik weet niet of het mag,' zeg ik uiteindelijk.

'Je mag wel even bellen, hoor.' Sem loopt al meteen naar de telefoon en geeft die aan mij. Ik glimlach naar hem en kijk naar de prachtige telefoon in mijn handen. Ik zou hem bijna meteen terug willen geven. Bang om hem te vervuilen of beschadigen. Onzeker toets ik het nummer in. *Volgens mij was dit het goede nummer.* Zenuwachtig houd ik de telefoon met mijn ene hand aan mijn oor en mijn andere hand houd ik gekruist achter mijn rug. *Laat haar alsjeblieft niet thuis zijn. Laat haar alsjeblieft niet thuis zijn.* Het wachten lijkt eeuwig te duren, maar eindelijk krijg ik het geluid dat er niet opgenomen wordt. Ik hoop dat mijn zucht van opluchting niet te horen is. Ze hadden mama kunnen horen schreeuwen door de telefoon als ze opgenomen had.

'Probeer anders haar mobiele telefoon.'

'Heeft ze niet,' zeg ik zacht en ik geef de telefoon weer terug.

'Dan zal je vast naar huis moeten.'

Ik knik kort en als ik in Sems ogen kijk zie ik bijna dezelfde treurigheid als die ik voel. Alsof hij weet dat dit voor mij betekent dat ik geen eten krijg vandaag. Mama heeft het allemaal verspild aan de drugs. Al haar geld!

Ik schrik op uit mijn gedachten als ik de bel hoor.

'Wie kan dat nou zijn?' vraagt Sem zichzelf af terwijl zijn vader richting de deur loopt. Met een iets vrolijker gezicht haal ik mijn schouders op.

'Jenna!' hoor ik mama meteen door de deur heen roepen. Ik voel dat mijn gezicht meteen rood wordt en onderdruk de neiging om nu kei hard weg te rennen. Sem kijkt mij verbaasd aan, maar voordat hij iets kan vragen klinkt het nog een keer: 'Jenna!! Ik weet dat je hier bent!' Ik voel al tranen prikken in mijn ogen van angst. *Wat doet ze nou?!* Ze wil niet dat iemand iets van haar drugsgebruik weet. Hoe vaak heeft ze me wel niet verteld, laten zweren niemand iets te zeggen, omdat ze bang is mij kwijt te raken. *Maar wat doet ze dan hier? Wat moeten die mensen nu wel denken van haar? Wat moeten ze denken van mij? Wat gaat de rest nu allemaal van mij denken? Welke kant kan ik nog op? Ik kan geen kant meer op. Ik zit vast als in een kist die krimpt en me verstikt.*

'Wie is dat?' vraagt Sem. Ik hoor wat gerommel, alsof er gevochten wordt. Er wordt op z'n minst geduwd. Meteen daarna valt de deur open en sta ik oog in oog met mama. Ze stinkt naar alcohol en haar ogen zijn vuurrood. Geen idee of dat van de drugs of van iets anders komt. Al zien haar pupillen er ook niet meer normaal uit.

'Wat - Doe - Jij - Hier?' Mama spreekt ieder woord duidelijk en kort uit. Alsof ze zou willen spugen vol walging bij elk woordje dat ze uitspreekt. Ze voelt meer haat bij iedere letter die ze op dit moment nog zou moeten verspillen. Omdat ze mij haat, omdat ik weer iets verkeerd gedaan heb, omdat ik altijd iets verkeerd doe.

'Jenna!' schreeuwt ze nog een keer als ik geen antwoord geef. De geur van alcohol heeft zich al in de hele kamer weten te verspreiden en ik sta als aan de grond genageld, bevroren en heb de kracht niet om iets uit te brengen. Laat staan iets zinnigs.

'Nou..' zegt mama na een tijdje.

'Jenna, ken jij deze vrouw?' De vader van Sem is uit de gang gekomen.

'Ze is mijn moeder,' zeg ik amper verstaanbaar. Ik wou dat ik door de grond zou kunnen zakken of letterlijk achter het behang zou kunnen verdwijnen. Het maakt me niet uit, maar laat me nu alsjeblieft opgaan in het niets.

'Wie, je moeder?'

Ik knik en de vader van Sem kijkt mama met grote ogen aan. Sem komt naar mij toe en wil zijn arm als bescherming om mijn schouder leggen.

'Meekomen, nu!' Mama spreekt het beheerst uit, al klinkt het alsof ze er moeite mee heeft. Ze is woedend. Mama komt naar me toe en probeert me mee te trekken.

'Blijf van haar af!' roept Sem. Ik kijk hem smekend aan. *Laat hem dat niet doen, alsjeblieft.* Hij maakt het alleen maar erger.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Tessa, die komt kijken wat er aan de hand is.

'Ik weet niet wat er aan de hand is, maar ik denk dat het nu niet zo verstandig is om Jenna met u mee te laten gaan.'

'Ze is mijn eigen dochter.' De walging in mijn moeders stem is duidelijk te horen.

'Ik weet niet of ze nu wel veilig is bij u.'

'Natuurlijk is ze veilig bij mij. Ik ben haar moeder.'

'Je bent opgefokt en boos...'

'Dus denk je dat ik mijn eigen dochter iets aan zal doen!?' De woede in haar stem is beangstigend.

'Dat weet ik niet; ik ken je verder niet.'

'Precies. Je kent me niet. Bemoei je er dan ook niet mee! En als je mijn dochter hier probeert te houden, geef ik je aan wegens ontvoering.'

Daar heeft de vader van Sem niets op terug. Mama pakt me bij mijn arm en we vertrekken terwijl we Sem, zijn zus en zijn vader versteld achterlaten.

'We hebben geen eten,' zegt mama als we thuis zijn. Ik had ook niet anders verwacht. Mama zit weer in een slechte bui.

'Waar ga jij naar toe?' vraagt mama als ik naar mijn kamer wil lopen.

'Het is jouw schuld,' bijt mama me toe; nog voor ik antwoord heb kunnen geven. Walging en verdriet zijn in haar stem te horen. Maar ik heb geen idee wat ze bedoelt.

Ze staat op en komt voor me staan. Haar tranen onder controle, haar gezicht recht voor het mijne en weer herhaalt ze diezelfde tekst: 'Het is jouw schuld.' De woede klinkt deze keer meer door.

'Het is allemaal jouw schuld verdomme!' schreeuwt ze na een korte stilte. Ze zakt neer op de grond en begint deze keer ongestoord te janken. Nog nooit heb ik mijn moeder zo hard zien huilen. Nog nooit heb haar überhaupt horen huilen. Altijd heb ik gedacht dat mama geen gevoel had.

'Ze hadden gelijk,' snikt ze. 'Ze hadden allemaal gelijk. Het is haar schuld. Ik kan er niets aan doen.' Ze ademt wat harder en kijkt me aan. 'Mama ik...'

'Geef me mijn coke!' schreeuwt ze en ze komt overeind. Ik sta te trillen op mijn benen en probeer een vluchtroute te bedenken. Maar ik heb geen tijd. Ik heb altijd veel te weinig tijd als mama weer zo kwaad geworden is. Mama pakt me vast, sleurt me mee naar de keuken en gooit me daar tegen het aanrecht. Ik kom met mijn hoofd tegen het aanrechtblok terecht. Ik wil met mijn hand aan mijn hoofd voelen, maar mama pakt de onderkant van mijn shirt vast en trekt hem met geweld uit. In een glimp zie ik dat mama water aan het koken was. Ik weet al wat ze van plan is. *Nee, nee*, denk ik. Ze heeft me nog een klap in mijn gezicht en ik schreeuw. Ik schreeuw niet van pijn, maar van angst.

'Kop dicht!' roept mama. Ze houdt me vast met één hand en met de andere hand pakt ze het pannetje met kokend water van het fornuis.

'Alsjeblieft niet, alsjeblieft,' smeed ik.

Mama kijkt me aan en lacht me uit: 'O, vind jij dat ik het niet moet doen?'

'*Alsjeblieft*,' smeed ik weer en ik huil van angst.

'Wat deed jij vanmiddag verdomme bij die jongen?'

'We maakten een verslag voor school,' breng ik er huilend uit.

'Lieg niet tegen me! Wat deed jij daar?'

'Niets, echt niet.'

Mama pakt me bij mijn haren vast en gooit me tegen de tafel. Mijn schouder is nog maar net genezen en ik voel de pijn er weer in komen.

'Wat ben jij een waardeloos kind.'

Ik haat de minachtende manier waarop mama dat zegt. Ze trapt een paar keer tegen mijn ribben en gooit daarna het water over mijn rug heen. Op dat moment voel ik niets meer dan pijn. Ik schreeuw en schreeuw zonder het zelf helemaal in de gaten te hebben. Mijn rug brandt open en het blijft branden. Het kokende water vult de wonden van de zweep om ze nog verder open te branden. De pijn blijft komen. Het schreeuwen helpt niet. Er komt niemand. Het gaat niet over. Ik